

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu **T.**, bytom v B., zastúpeného *JUDr. L., advokátkou*, so sídlom v B., C., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Drieňová 22, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave č. OVVS/1371/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. augusta 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 397/2006-16 zo dňa 11. novembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 397/2006-16 zo dňa 11. novembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia bývalého Krajského úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy (ktorý bol s účinnosťou od 1. októbra 2007 zrušený zákonom č. 254/2007 Z. z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 263/2006 Z. z. s tým, že jeho pôsobnosť prešla na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) č. OVVS/1371/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. augusta 2006, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. OVVS-PR-4573/3-943-05 OK-V23 zo dňa 29. mája 2006, ktorým uznal vinným žalobcu zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení platnom ku dňu spáchania priestupku (ďalej len „zákon o priestupkoch“). O trovách súdneho konania rozhodol krajský súd tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po oboznámení sa s celým spisovým materiálom správneho orgánu dospel k záveru, že správny orgán vykonal dostatok dôkazov na zistenie skutočného stavu veci, tieto dôkazy zodpovedne a správne vyhodnotil, správne tiež vyhodnotil úmysel žalobcu protiprávne konanie spôsobiť. Podľa popisu skutku svedkami, ktorí boli prítomní pri spáchaní priestupku, bolo podľa názoru krajského súdu jednoznačne preukázané, že žalobca musel vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, a pre prípad, že ho poruší, bol s tým uzrozumený. Krajský súd ďalej poukázal na to, že z pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca sa nesprávne agresívne len k poškodenej a k svedkom, ale i k príslušníkom policajného zboru, ktorí ho priamo na mieste skutku zadržali a predviedli ho na výsluch resp. i na odber krvi, keďže sa nechcel podrobiť dychovej skúške a javil známky požitia alkoholu. S poukazom na ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d/ a ods. 2 zákona o priestupkoch a § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dospel krajský súd k záveru, že dokazovanie vykonané v rámci správneho konania nemalo žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom žalovaného ako i s vyhodnotením dôkazov, ktoré boli pri spáchaní priestupku zo strany žalovaného uskutočnené. Bol toho názoru, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že sa konania, ktoré mu bolo kladené za vinu, nedopustil resp. sa ho nedopustil úmyselne. Krajský súd mal za to, že ani vykonaná rekonštrukcia by nezmenila závery znaleckého posudku a lekárske správy o zraneniach poškodenej a ani výpovede svedkov, ktorí boli priamo prítomní pri spáchaní priestupku. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 OSP v zmysle zásady úspechu účastníka v konaní, avšak úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 4 OSP zmenil z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a predchádzalo mu konanie, v ktorom boli opomenuté jeho práva na obhajobu, a rozhodol tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a zaviazá žalovaného na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania žalobcu titulom zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. V odvolaní iba zopakoval svoje námietky, ktoré už uviedol v žalobe a aj v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa. Opätovne uviedol, že sa necíti byť vinným, nakoľko skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, nespáchal, absentuje jeho úmysel spáchať skutok, časový a skutkový sled udalostí nie je náležite preukázaný, niektoré časti výpovedí svedkov vzájomne nekorešpondujú, neboli náležite vyhodnotené závery znalca v znaleckom posudku, nebolo dané za dosť jeho právu využiť aj v priestupkovom konaní rekonštrukciu ako inštitút a metódu trestného práva na preukázanie hodnovernosti dôkazov a svedeckých výpovedí a nebolo náležite zdokumentované poškodenie vozidiel. Podľa názoru žalobcu rekonštrukcia skutkového deja je v tomto prípade významným dôkazom pre zistenie rozhodujúcich skutočností a jej nepripustenie bolo porušením jeho práva na obhajobu, porušením základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch určených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Na základe uvedených skutočností podľa názoru žalobcu rozhodnutie žalovaného vychádza zo zistenia skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisov a je nedostačujúci pre posúdenie veci, a preskúmanému rozhodnutiu predchádzalo konanie, v ktorom boli opomenuté práva žalobcu na obhajobu nepripustením navrhovaného dôkazu - rekonštrukcie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktorými by sa v preskúvanom rozhodnutí nezaoberal, a preto zotrváva na svojom stanovisku uvedenom vo vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Za dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v intenciách ustanovenia § 250i ods. 1 OSP je potrebné považovať také dôkazy, ktoré vedú k zisteniu, či skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu, bol pre rozhodnutie správneho orgánu postačujúci.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie (§ 3 zákona o priestupkoch).

V zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o priestupkoch priestupok je spáchaný úmyselne, ak páchatel vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, a pre prípad, že ho poruší alebo ohrozí, bol s tým uzrozumený.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Z vyššie uvedenej rekapitulácie odvolania žalobcu je zrejmé, že odvolacia námietka sa týka žalobcom tvrdeného nesprávne zisteného stavu veci, pričom od tejto námietky sa následne odvíjajú i ostatné námietky. V tejto súvislosti bude nutné posúdiť predovšetkým otázku, či správne orgány v oboch stupňoch konania mali alebo nemali pre svoj záver o spáchaní priestupku zo strany žalobcu dostatok podkladov a či pri zisťovaní skutkovej podstaty neporušili zákon, keď nevykonali dôkaz navrhovaný žalobcom spočívajúci v uskutočnení rekonštrukcie na mieste priestupku.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu, ktorý mal odvolací súd k dispozícii, vyplynulo, že preskúmaným rozhodnutím č. OVVS/1371/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. augusta 2006 Krajský úrad v Bratislave, odbor všeobecnej vnútornej správy, ako príslušný odvolací orgán podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OVVS-PR-4573/3-943-05 OK-V23 zo dňa 29. mája 2006, ktorým ako správny orgán príslušný na konanie podľa § 52 písm. a/ zákona o priestupkoch uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, skutkovú podstatu ktorého naplnil tým že dňa 17. apríla 2005 v čase asi o 20.30 hod. v Bratislave na Nobelovej ulici pred domom č. 42 ako vodič motorového vozidla Daewoo Lanos zelenej farby, EČ: G. úmyselne pritlačil vozidlom pravú nohu poškodenej K. na ľavú časť vozidla Škoda Octavia, EČ: B., čím jej spôsobil ľahké zranenie pomliaždením pravého kolena s dobou liečenia 4-6 dní bez práceneschopnosti, a súčasne sa vyhrážal zastrelením J., vodičovi vozidla Škoda Octavia, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a vyhrázaním sa ujmou na zdraví, za čo mu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 49 ods. 2 s prihliadnutím na § 13 ods. 2 zákona o priestupkoch uložil pokutu vo výške 3.000,--Sk a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 150,--Sk. Správny orgán konštatoval, že vypočutí svedkovia, ktorí boli bezprostredne prítomní pri incidente, potvrdzujú presne časový a skutkový sled udalostí, nakoľko všetci zhodne opísali čas a priebeh celej udalosti od okamihu, ako auto obvineného zastalo za Škodou Octavia až po narazenie do kolena poškodenej K., vzájomné dialógy, označenie jednotlivých osôb, zavolanie polície, ako aj arogantné správanie obvineného voči policajtom. K tvrdeniu žalobcu o absencii jeho úmyslu spáchať skutok správne žalovaný konštatoval, že jeho konanie kvalifikuje ako neprimerané daným okolnostiam, pretože vykazovalo známky úmyselného konania, nakoľko musel vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, a pre prípad, že ho poruší alebo ohrozí, bol s tým uzročený. Námietku žalobcu, že neboli náležité vyhodnotené závery súdneho znalca z odboru zdravotníctva Doc. MUDr. J., CSc. v znaleckom posudku k zhodnoteniu zranení poškodenej K., považoval žalovaný za nepodstatnú, nakoľko v závere tohto posudku je presne popísané zranenie poškodenej ako aj mechanizmus, ako vzniklo, preto zo strany správneho orgánu nebol dôvod znalecký posudok spochybňovať. K námietke žalobcu, že nebolo dané zadost' jeho právu využiť aj v priestupkovom konaní rekonštrukciu, žalovaný uviedol, že podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku patrí vykonávanie dôkazov správnomu orgánu, ktorý je oprávnený rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná, resp. vykonanie ktorých nie je potrebné, nakoľko spáchanie skutku má preukázané inými vykonanými dôkazmi. Napokon konštatoval, že proti námietke nenáležité zdokumentovaného poškodenia vozidla svedčí fotodokumentácia poškodení na motorovom vozidle Škoda Octavia pred OO PZ Bratislava Nové Mesto –

východ zo dňa 17. apríla 2005, avšak vo vzťahu k vine žalobcu, prípadne náhrade škody na jeho aute nemá právnu relevanciu, nakoľko majiteľ vozidla Škoda Octavia si v konaní neuplatňoval náhradu škody.

Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu považuje odvolací súd za správny záver vyvodený žalovanými správnymi orgánmi a potvrdený krajským súdom, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že je jeho právom navrhnúť v konaní dôkazy na svoju obhajobu. Na druhej strane je však potrebné zdôrazniť, že vykonávanie samotného dokazovania je vecou príslušného správneho orgánu a záleží preto na jeho uvážení, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie, pokiaľ svoj postup náležite a presvedčivo odôvodní a pokiaľ pre svoj záver vo veci zistí dostatok podkladov a argumentov.

V prejednávanej veci nemožno podľa názoru odvolacieho súdu v skutkových zisteniach správneho orgánu zistiť žiadne známky nevierohodnosti či nelogickosti. Všetky podklady, ktoré mal správny orgán pre svoje rozhodnutie k dispozícii, vytvárajú ucelený dôkazný reťazec, ktorého presvedčivosť by podľa odvolacieho súdu nemohlo výraznejšie narušiť vykonanie rekonštrukcie. Navyše žalobca ani neuviedol, aké skutočnosti by mohli byť týmto dôkazným prostriedkom spochybnené. Odvolací správny orgán preto postupoval v súlade so správnym poriadkom, keď predmetnému návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovel a tento svoj postup v súlade s vyššie citovaným náležite a presvedčivo odôvodnil. K námietke žalobcu, že skutok nespáchal, poukazuje odvolací súd na to, že žalobca v konaní pred správnym orgánom nenavrhol ani nepredložil žiaden dôkaz na podporu toho tvrdenia.

Odvolací súd preto s ohľadom na vyššie uvedené posúdil námietku žalobcu ohľadom nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu veci zo strany príslušných správnych orgánov ako nedôvodnú.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie námietky nie sú vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu dôvodné, keďže správne orgány postupovali v danej veci v súlade so zákonom a ani krajský súd žiadnym spôsobom nepochybil. Napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s ustanovením § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko v odvolacom konaní úspech nemal. Žalovanému podľa obsahu spisu žiadne trovy konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva .

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 17. februára 2010

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**